

Sygnatura akt I C 1421/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 21 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: Anna Płachetka

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2020 r. w Obornikach

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.694,71 (trzynaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt cztery 71/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
 - 13.356,46 złotych od dnia 21 marca 2019 roku do dnia zapłaty;
 - 338,25 złotych od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. stosunkowo rozdziela koszty procesu obciążając nimi pozwaną w 93,52% a powoda w 6,48% pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie Referendarzowi Sądowemu.

asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. (dalej: powód), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem wniósł pozew do Tutejszego Sądu przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: pozwana), domagając się zasądzenia od pozwanej na swą rzecz kwoty 14 642, 62 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 1) 14 304, 37 zł od dnia 21-03-2019 r. do dnia zapłaty, 2) 338, 25 zł od dnia 1-08-2019 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W odpowiedzi na pozew pozwana wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25-01-2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki „M. (...)” o nr rej. (...) (dalej: pojazd) należący do P. K..

okoliczność bezsporna

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu na drugi dzień po zaistnieniu szkody.

dowód: zeznania świadka P. K. (k. 69 akt)

W wyniku kolizji z dnia 25-01-2019 r. w pojeździe uszkodzeniu uległy: wykładzina zderzaka prawego, krata zewnętrzna lewa zderzaka przedniego, osłona szkła odblaskowego lewego, wzmocnienie zderzaka przedniego lewego, odbojnik przedni lewy, krata wlotu powietrza, maska silnika, nastawiak pokrywy silnika L+ P, reflektor lewy, lampa jazdy dziennej lewa, błotnik przedni lewy, absorber błotnika przedniego lewego, osłona wnęki koła, poprzeczka przednia dolna, usztywnienie lewe, rama reflektora lewego, absorber przedni, wykładzina progu lewego, ciągnio, wahacz, kier pow, zamocowanie lewe, wykładzina przednia. Nadto do naprawy kwalifikowała się podłużnica górnego nakola (prawa i lewa).

dowód: opinia biegłego sądowego z techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 19-10-2020 r., (k. 84-97), kosztorys rzeczoznawcy firmy ubezpieczeniowej (k. 12-15), kalkulacja rzeczoznawcy powoda (k. 21-31), zeznania świadka P. K. (k. 69)

Koszt naprawy pojazdu w związku ze szkodą z dnia 25-01-2019 r., przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oraz wykonany w warsztacie nieautoryzowanym w P. i w okolicach z zastosowaniem średniej stawki robocizny prac blacharsko lakierniczych przy stawce roboczogodziny netto 100 zł wynosi 22 694, 74 zł brutto. Naprawa na częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu. Przywróci stan techniczny pojazdu sprzed szkody.

dowód: opinia biegłego sądowego z techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 19-10-2020 r., (k. 84-97)

Sprawcę wypadku łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwana określiła wartość uszkodzeń pojazdu, w wyniku kolizji z dnia 25-01-2019 r. na kwotę 9 338, 28 zł. Decyzją z dnia 20-03-2019 r. pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 9 338, 28 zł. Odszkodowanie w tej wysokości zostało wypłacone poszkodowanemu.

Poszkodowany został poinformowany przez pozwaną, iż koszt naprawy z zakładach sieci naprawczej (...) są nawet o 30% niższe od kosztów naprawy w nieautoryzowanych zakładach naprawczych. (...) może również dostarczyć części zamienne do naprawy z określonymi rabatami. Pozwana wskazała nadto, iż jeśli poszkodowany zdecyduje się na organizację i dokonanie naprawy we własnym zakresie w warsztacie spoza sieci naprawczej (...) i rozliczenie kosztów na podstawie faktur, a koszt naprawy przekroczy koszt naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej lub ceny części użytych do naprawy przekroczą cenę w jakiej mogły być dostarczone przez (...), pozwana będzie uprawniona do ograniczenia kwoty odszkodowania. Pozwany nie skorzystał z możliwości naprawy z Sieci Naprawczej pozwanej.

okoliczności bezsporne, a nadto dowody: mejl pozwanej zawiadamiający poszkodowanego o przyznaniu odszkodowania (k. 16), kosztorys rzeczoznawcy firmy ubezpieczeniowej (k. 12-15), zeznania świadka P. K. (k. 69)

Naprawa według obliczeń firmy ubezpieczeniowej (pozwanej) nie przywróci stanu technicznego pojazdu sprzed szkody, gdyż pozwana zaniżyła stawkę roboczogodziny, zastosowała części o obniżonej cenie i jakości, zaniżono koszty materiału lakierniczego.

dowód: opinia biegłego sądowego z techniki samochodowej mgr inż. P. C. z dnia 19-10-2020 r. (k. 84-97)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 28-03-2019 r. P. K. przełał wierzytelność przysługującą mu od pozwanej z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 25-01-2019 r. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w P..

Umową przelewu wierzytelności z dnia 28-03-2019 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przełał przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 28-03-2019 r. (k. 17), umowa przelewu wierzytelności z dnia 28-03-2019 r. (k. 19)

Powód zgłosił się do Biura R. i Szacowania S. Motoryzacyjnych celem wykonania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca sporządzający kalkulacje w tym podmiocie mgr inż. P. S., sporządził kalkulację naprawy nr (...) z dnia 19-07-2019 r., w której określili wartość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 23 642, 65 zł brutto. Koszt oszacowania szkody przez Biuro (...) i Szacowania S. Motoryzacyjnych wyniósł kwotę 338, 25 zł.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...) sporządzona przez mgr inż. P. S. z dnia 19-07-2019 r. (k. 21-24), faktura VAT nr (...) (k. 25)

W dniu 24-07-2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 14 642, 62 zł tytułem odszkodowania za szkody w pojeździe powiększoną o kwotę 338, 25 zł tytułem kosztów oszacowania wartości szkody – wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę w terminie 7 dni.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 24-07-2019 r. (k. 26-27)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony, zeznań świadka P. K., dowodów z dokumentów oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. P. C..

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu ani też żadna ze stron nie znaleźli podstaw by kwestionować ich moc dowodową.

Dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności: prywatna ekspertyza wykonana przez mgr inż. P. S. nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (...) opinia sporządzona przez inż. P. S. nie stanowi dowodu na wysokość szkody zaistniałej na skutek kolizji z dnia 25-01-2019 r., a jedynie dowód na to, że inż. P. S. taką opinię sporządził. Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie i w doktrynie, że: opinie pozasądowe wykonane na zlecenie stron lubi innych organów niż sąd orzekający, nawet jeżeli zostały sporządzone przez biegłego sądowego i w ramach postępowania (cywilnego, karnego, czy administracyjnego), nie mogą być traktowane jako dowód z opinii biegłego. Stanowią dowód co najwyżej tego, że osoba, która podpisała taką ekspertyzę, złożyła oświadczenie zawarte w opinii oraz element stanowiska strony (wyroki Sądu Najwyższego z 11-06-1974 r., II CR 260/74, LexisNexis nr 322007; z 08-11-1988 r., II CR 312/88, LexisNexis nr 320675; z 08-06-2001 r., I PKN 468/00, OSNP 2003, nr 8, poz. 197, LexisNexis nr 354081; cyt. za: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. pod red. Małgorzaty Manowskiej, Warszawa 2013, s. 490) Jednocześnie wskazać należy, że powód przedstawił fakturę VAT na okoliczność kosztów sporządzenia przedmiotowej opinii, Sąd przyjął, że powód faktycznie poniósł koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w tej wysokości. Pozwany kwestionował zasadność poniesionych przez powoda kosztów z tego tytułu, jednakże nie kwestionował, iż powód faktycznie poniósł je w takiej wysokości.

Postanowieniem z dnia 24-08-2020 r. Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka P. K.. Zeznania tego świadka Sąd uznał za wiarygodne, ale tylko częściowo przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do okoliczności, które były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy świadek zeznał, że był właścicielem pojazdu w chwili zajścia kolizji oraz wskazał zakres szkody, jak i zeznał, iż szkoda została zgłoszona do pozwanej oraz iż roszczenia do pozwanej z tytułu szkody powstałej w wyniku kolizji przelał na rzecz powoda. Natomiast ze wiarygodne, lecz nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia Sąd uznał te zeznania, gdzie świadek zeznał, iż naprawił pojazd, wskazując na części i cenę, których użył do naprawy oraz jaki był koszt dokonanej przez niego naprawy. Za wiarygodne, ale bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał te zeznania, gdzie świadek wskazał sprzedał pojazd po dokonaniu naprawy.

Postanowieniem z dnia 24-08-2020 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o:

- zobowiązanie P. K. do przedłożenia dokumentacji z dokonanej naprawy pojazdu;
- o zobowiązanie P. K. do wskazania nazwy i adresu warsztatu w którym dokonano naprawy pojazdu;

- o zobowiązanie P. K. do przedłożenia umowy sprzedaży pojazdu.

W ocenie Sąd nie ma znaczenia dla określenia wysokości odszkodowania czy poszkodowany naprawił szkodę (przy użyciu jakich części i za jaką szkodę) oraz czy zamierzał ją naprawić, jak też czy zbył pojazd po dokonaniu naprawy i za jaką kwotę. Podstawą prawną oddalenia (pominięcia) ww. wniosków dowodowych pozwanej stanowił przepis art. 235² § 2 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może w szczególności pominąć dowód mający wykazać nieistotny dla rozstrzygnięcia. Z uwagi, na to, że fakty, których pozwana zamierzała dowieść przy pomocy ww. wniosków dowodowych, są – jak wskazano wyżej – bez znaczenia dla rozstrzygnięcia ww. wnioski należało pominąć.

Postanowieniem z dnia 28-03-2019 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej celem ustalenia ile wynosi uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu marki M. (...) nr rejestracyjny (...), do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2019 r.

Stosownie do treści przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Opinia biegłego z zakresu motoryzacji mgr inż. P. C. z dnia 19-10-2020 r. jest opinią spójną, jasną i kompletną. Wnioski płynące z opinii w pełni korespondowały z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd. Biegły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazał, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2019 r., wskazując, iż koszt naprawy w nieautoryzowanym zakładzie naprawczym wyniosłyby, przy stawce roboczogodziny netto 100 zł – 22 694, 74 zł. Jednocześnie biegły wskazał, że naprawa pojazdu na częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu. Przywróci stan techniczny pojazdu sprzed szkody. Należy wskazać, że biegły wskazał na jakiej podstawie ustalił koszt naprawy pojazdu i z jakiego systemu kalkulacji szkody korzystał. Biegły podał również, że do kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2019 r. przyjął koszt naprawy pojazdu w warsztatach z P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 100 zł/rbh. Z opinii biegłego wynika, iż naprawa według obliczeń pozwanej nie przywróci stanu technicznego pojazdu sprzed szkody, gdyż pozwana zaniżyła stawkę roboczogodziny, zastosowała części o obniżonej cenie i jakości oraz zaniżyła koszty materiału lakierniczego.

Zarzuty do opinii biegłego złożyła strona pozwana.

Strona powodowa wniosła o przeprowadzenie opinii uzupełniającej, w której biegły miał wyjaśnić: 1) czy do naprawy pojazdu można wykorzystać części o jakości Q, które są traktowane jako oryginalne? (Dotyczy to reflektora do jazdy dziennej, którego koszt oscyluje w granicach około 370 zł netto oraz wahacza z ceną wynoszącą około 290, 00 zł netto); 2) biegły sądowy w opinii wskazał do wymiany części, co do których nie stwierdzono uszkodzeń tj. wzmocnienie środkowe zderzaka P (kod A. 497 + 498): 191, 35 zł, amortyzator pokrywy silnika L + P (kod A. 497 + 489): 184, 66 zł + 184, 66 zł, mocowanie kraty (kod A. 493). W zarzutach wskazano, że w ocenie pozwanej wymiana powyższych części nie jest konieczna także ze względów technologicznych, natomiast oznaczenie w A. tylko operacji wymiany wynika ze znikomego czasu operacji demontażu. Pozwana wniosła o zobowiązanie biegłego, aby biegły wyjaśnił z jakich względów przyjął wymianę powyższych części. Nadto wniósł, aby biegły dokonał odpowiednich korekt w wyliczeniach.

Z uwagi na podniesione zarzuty do opinii Sąd wezwał na posiedzenie jawne wyznaczone na rozprawę w dniu 21-12-2020 r. biegłego, celem ustosunkowania się do zarzutów w formie opinii ustnej. Biegły ustosunkował się ustnie do wszystkich podniesionych zarzutów. W ocenie Sądu wyżej wskazane zarzuty nie doprowadziły do podważenia opinii biegłego. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż – jak wynika z wniosków wypływających z opinii biegłego – naprawa przy użyciu części (...) nie doprowadzi do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, gdyż tylko naprawa przy użyciu części oryginalnych o przywraca stan techniczny pojazdu sprzed szkody, nie prowadząc jednocześnie do wzrostu wartości samochodu. Stanowisku biegłego w pełni koresponduje z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (uchwała składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11 – bliżej omówiona w części dotyczącej rozważań prawnych), iż zasadą jest naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych. Wskazać należy również, że części co do których podniesiono w zarzutach, że nie zostały

uszkodzone, podlegały wymianie, ponieważ wymagał tego demontaż innych uszkodzonych części, a zatem biegły zasadnie wziął koszty wymiany tych części pod uwagę. Reasumując, podniesione zarzuty nie mogły prowadzić do podważenia trafności i rzetelności opinii, czego konsekwencją było uznanie jej przez Sąd za w pełni przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Za niebudzący wątpliwości w orzecznictwie należy uznać pogląd wyrażony w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, (OSNC 2012, nr 10, poz. 212 z głosem T. Szanciły, MoP 2013, nr 7, s. 385), podzielany przez Sąd Rejonowy, iż:

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione **koszty nowych części** i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Wskazać należy, że w sytuacji, gdy uszkodzeniu w wyniku kolizji uległ pojazd mechaniczny, szkodą jaką poniósł właściciel tego pojazdu, jest **koszt przywrócenia tegoż pojazdu do stanu sprzed kolizji** (wyjątek stanowi zaistnienie tzw. szkody całkowitej). Przy czym w świetle stanowiska wyrażanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż: świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia OC ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Dla określenia chwili powstania obowiązku ubezpieczyciela spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia OC nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy uprawniony z tej umowy faktycznie naprawił już szkodę, a nawet czy zamierza to uczynić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27-06-1988 r., I CR 151/88, (...) 1989 nr 10-12, s. 310) .

Powyższe wprost przekłada się na niniejszą sprawę.

Nie budziło wątpliwości, że pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę majątkową spowodowaną opisaną w pozwie kolizją. Za bezsporną między stronami należy także uznać zasadę, iż koszt naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji mieści się w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej. Wynika to z faktu, iż pozwana częściowo pokryła szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu na skutek kolizji z dnia 25-01-2019 r. Jednocześnie sporna jest między stronami wysokość odszkodowania jakie przysługuje powodowi w niniejszym przypadku.

Należy również zauważyć, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności roszczenie odszkodowawcze przysługujące pierwotnie poszkodowanemu od pozwanej została skutecznie przeniesione na powoda. Umowy przelewu wierzytelności z dnia 28-03-2019 r. zawierały wszystkie elementy o których mowa w przepisie art. 509 i następne k.c.,

w szczególności w sposób jednoznaczny określały wiarygodność przenoszona przez poszkodowanego na (...) sp. z o.o., a następnie przez (...) sp. z o.o. na powoda.

Zasadniczą zatem kwestią było rozstrzygnięcie zagadnienia, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2017 r. Pozwana stała na stanowisku, że koszt ten zamykał się w kwocie wypłaconego przez pozwanego odszkodowania w kwocie 9 338, 28 zł, natomiast powód powołując się na prywatną ekspertyzę rzeczoznawcy, stał na stanowisku, że koszt ten wynosił 23 642, 65 zł. Nadto powód dochodził kwoty 338, 25 zł tytułem kosztu sporządzenia opinii prywatnego rzeczoznawcy.

Z uwagi na to, że ustalenie wysokości kosztu naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek kolizji wymaga wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, celem ustalenia jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2019 r.

Biegły z zakresu motoryzacji mgr inż. P. C. w opinii sporządzonej w dniu 19-10-2020 r. ustalił, że koszt naprawy pojazdu wykonanej w warsztacie nieautoryzowanym w P. i okolicach z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 100 zł/rbh wynosi 22 694, 74 zł.

Z uwagi, na to, że opinia nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu, powyższa opinia okazała się w pełni przydatna do ustalenia wysokości szkody w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu podstawą ustalenia odszkodowania w niniejszej sprawie, mogą stanowić jedynie koszty ustalone przez biegłego przy zastosowaniu części oryginalnych.

W pierwszej kolejności wskazać, należy, iż nie budziło wątpliwości, że elementy pojazdu przed kolizją stanowiły części oryginalne. Z tego względu do niniejszej sprawy w pełni znajduje zastosowanie przywołany wyżej pogląd Sądu Najwyższego w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, iż ubezpieczyciel obowiązany do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Zasadą jest zatem przyznanie odszkodowania, które obejmuje koszt oryginalnych części, nie zaś tylko koszt części zamiennych. Przełamanie tej zasady – w ocenie Sądu – może nastąpić wtedy, gdy ubezpieczyciel wykaże, że zastosowanie oryginalnych części prowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu. W niniejszej sprawie biegły wypowiedział się w sposób kategoryczny i nie budzący wątpliwości, że przy zastosowaniu do naprawy pojazdu części oryginalnych, nie dojdzie do wzrostu jego wartości. Ustalenie to nie zostało zaś skutecznie podważone przez pozwanego. W konsekwencji należało przyjąć, że ubezpieczyciel nie wykazał, iż zastosowanie części oryginalnych prowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Nie budzi również wątpliwości, że zastosowanie części oryginalnych przywróci pojazd do stanu sprzed szkody. W konsekwencji przyjąć należało, że powodowi należało się odszkodowanie obejmującej użycie oryginalnych części zamiennych. Dopiero odszkodowanie w tej wysokości zapewnia pełną realizację restytucyjnego celu odszkodowania, mając na uwadze, że uszkodzeniu w pojeździe uległy części oryginalne. Jest bowiem oczywiste (co zresztą wprost wynika z opinii biegłego), że części zamiennie o certyfikowanej wartości przedstawiają mniejszą wartość, aniżeli części oryginalne.

Sąd, aprobuje wnioski wypływające z opinii biegłego, mając na uwadze, że do kosztów niezbędnych i koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 25-01-2019 r. wchodzi koszty robocizny wykonanej w warsztacie naprawczym działającym na terenie P. i w okolicach przy zastosowaniu stawki 100 zł/rbg oraz koszty oryginalnych części zamiennych, przyjął, że koszt ten wyniósł kwotę 22 694, 74 zł brutto. Jednocześnie wskazać należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała, iż koszty naprawy nie przekraczają wartości pojazdu ustalonej na dzień szkody i w związku z czym naprawa jest ekonomicznie uzasadniona.

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej, iż odszkodowanie nie powinno przekraczać wysokości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w zakładzie działającego w Sieci Naprawczej (...), wskazać należy, iż poszkodowany nie miał obowiązku naprawy pojazdu w warsztacie Sieci Naprawczej (...), ani poszukiwania innego tańszego warsztatu. Jak wynika z przytoczonej wyżej uchwały Sądu Najwyższego dla ustalenia wysokości odszkodowania nie ma znaczenia,

czy poszkodowany naprawił pojazd, ani czy kiedykolwiek zamierza to uczynić. Poszkodowanemu należy się bowiem odszkodowanie w takiej wysokości, że pozwala ono na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Należy również wskazać, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, wskazany w wycenie pozwanej – jak wynika z opinii biegłego – niewątpliwie nie pozwala na przywrócenia tego pojazdu do stanu sprzed szkody. Nadto nie wiadomo (gdyż strona pozwana tego nie wykazała) na jakich warunkach (przy użyciu jakich części i w jakim zakresie) warsztat działający w Sieci Naprawczej (...) dokonałby naprawy. Gdyby przyjąć, że naprawa zostałaby dokonana na warunkach zgodnie z wyceną szkody przez zakład ubezpieczeń, to nie może ulegać wątpliwości (wobec kategoriycznych wniosków wypływających z opinii biegłego), iż naprawa taka nie przywróciłaby pojazdu do stanu sprzed kolizji, a zatem nie realizowałaby zasady pełnego odszkodowania. W konsekwencji za niezasadny należy uznać zarzut pozwanej, iż pozwany nie zgadzając się na naprawę pojazdu w Sieci Naprawczej (...) nie uczynił zadość obowiązkowi współdziałania z ubezpieczycielem w zmniejszeniu rozmiarów szkody.

Kolejnym zagadnieniem było rozstrzygnięcie kwestii czy do szkody wynikającej z kolizji z dnia 25-01-2019 r. wchodzi koszty poniesione przez powoda z tytułu sporządzenia prywatnej ekspertyzy co do uzasadnionego ekonomicznie kosztu naprawy pojazdu w kwocie 338, 25 zł.

Wskazać należy, że powyższe zagadnienie było już przedmiotem rozważań w judykaturze. W uchwale z dnia 18-05-2004 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 24/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd – podzielany przez Sąd Rejonowy – iż:

„Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”.

W realiach niniejszej koszt ekspertyzy wykonanej na zlecenie powoda, należy uznać za koszt celowy, wchodzący w zakres szkody. Powód nie posiadając specjalistycznej wiedzy, mógł - w ocenie Sądu – zlecić wykonanie ekspertyzy, celem przeprowadzenia kalkulacji szkody, jaką poszkodowany poniósł w wyniku kolizji z dnia 25-01-2019 r. Zlecenie wykonania przedmiotowej prywatnej ekspertyzy miało na celu ustalenie jaki był rzeczywisty koszt naprawy pojazdu i było niezbędne powodowi dla weryfikacji w jakim zakresie mógł on domagać się od pozwanego odszkodowania. Jednocześnie wskazać należy, że przedmiotowa opinia prywatna rzeczoznawcy wyrażała uzasadnione wątpliwości powoda, co do prawidłowości wyliczenia szkody przez pozwanego, co znalazło wyraz we wnioskach opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu motoryzacji powołanego przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Wskazać również należy, że – wbrew zarzutom pozwanego - koszt przedmiotowej opinii nie jest kosztem nadmiernym, ekonomicznie nieuzasadnionym. W ocenie Sądu – wbrew stanowisku pozwanej – w sytuacji, powód profesjonalnie zajmuje się nabywaniem wiarygodności należnych poszkodowanym od zakładów ubezpieczeń, ma prawo – w ramach tej działalności – korzystać z usług profesjonalnych podmiotów zajmujących się wyceną szkód, skoro sam nie prowadzi działalności, której przedmiotem jest wycena szkód komunikacyjnych w pojazdach mechanicznych. W ocenie Sądu koszt sporządzenia prywatnej opinii wchodzi zatem do szkody.

Łącząc powyższe elementy należało przyjąć, że powódka wykazała istnienie szkody zarówno co do zasady, jak i częściowo co do wysokości w zakresie w jakim obejmowała koszt naprawy pojazdu do kwoty 22 694, 74 zł oraz koszt prywatnej opinii rzeczoznawcy w kwocie 338, 25 zł. Powód nie wykazał by koszt naprawy pojazdu wykraczał poza kwotę 22 694, 74 zł i jednocześnie opinii biegłego w tym zakresie nie kwestionował. Uzasadniona kwota odszkodowania przysługująca pozwanemu wynosiła zatem 23 032, 90 zł (koszt naprawy 22 694, 74 zł + koszt prywatnej opinii 338, 25 zł). Należało mieć przy tym na uwadze, że pozwany wypłacił już powodowi kwotę 9 338, 28 zł, a zatem należna powodowi kwota stanowiła różnicę między kwotą należnego (23 032, 90 zł) a wypłaconego powodowi odszkodowania (23 032, 99 zł – 9 338, 28 zł = 13 694, 71 zł). Skutkować to musiało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 13 694, 71 zł,

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 13 356, 46 zł (różnica między kwotą należną z tytułu uszkożeń w pojeździe – 23 694, 74 zł a kwota wypłaconą przez pozwanego odszkodowania 9 338, 28 zł) od dnia

21-03-2019 r. uzasadnione było datą zgłoszenia do pozwanego roszczeń odszkodowawczych, które miało miejsce po dniu następującym po dniu kolizji tj. 26-01-2019 r. Stosownie zaś do treści przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro szkoda została zgłoszona w dniu 26-01-2019 r. to pozwana winna ją spełnić do dnia 26-02-2019 r., a zatem żądanie powoda zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 21-03-2019 r. należało uznać za zasadne, skoro pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, już od dnia 27-02-2019 r. Zgodnie zaś z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W takim wypadku zasadą jest, iż należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W zakresie odsetek za opóźnienie od kwoty 338, 25 zł, którą powód uiszczył za sporządzenie prywatnej opinii, wskazać należy, że skoro powód wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty w dniu 24-07-2019 r. w terminie 7 dni, to termin spełnienia świadczenia upływał z dniem 31-07-2019 r. W konsekwencji pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia od dnia 1-08-2019 r i od tej daty należą się powodowi odsetki za opóźnienie od kwoty 338, 25 zł.

W pozostałym zakresie powództwo – jako bezzasadne - podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenie, stosownie do wyniku sprawy. Powód dochodził kwoty 14 642, 62 zł, a jego roszczenia zostały uwzględnione do kwoty 13 694, 71 zł. W konsekwencji należało przyjąć, że powód „wygrał” niniejszą sprawę w 93, 52 %, a pozwana w 6, 48 %. Powyższe prowadziło do stosunkowe rozdzielenia kosztów tj. obciążenia kosztami procesu pozwanej w 93, 52 %, a powoda w 6, 48 %, których szczegółowe wyliczenie Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu. Połączenie tych elementów skutkowało orzeczeniem jak w punkcie 3. wyroku.

asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki